

PHẦN VI

Tăng ga chiếc Yamaha vì Tử Đăng sợ trễ giờ. Nộp hồ sơ gần mười ngày và hôm nay, cô được Công ty Kiến trúc Thái Nguyên gọi phỏng vấn.

Lần đầu đến công ty, Tử Đăng đã thích phong cách làm việc và đội ngũ nhân viên ở công ty. Bằng bất cứ giá nào, cô cũng không bỏ lỡ cơ hội vào Công ty Kiến trúc Thái Nguyên làm việc.

Buổi sáng, giờ cao điểm, đường xe di chuyển rất đông. Tử Đăng phải cẩn thận lắm để không bị va quệt.

Chiếc xe Yamaha, cô dùng số tiền dành dụm của mình lúc cô còn đi học ở Mỹ để mua lấy. Nhất Trung chọn cho cô chiếc màu xanh nhót nên cô rất thích.

Năm năm rồi không có chạy xe gắn máy, nên khi đi lên xe, cô không dám chạy nhanh. Tử Đăng chạy xe rất cẩn thận và cũng rất cưng chiếc xe. Trầy xước một chút cũng không được. Cô cẩn thận đến nỗi An Tâm phải la lên:

– Ta thấy mi cưng chiếc xe còn hơn cưng ta nữa đó, Tử Đăng ơi.

Phải thôi! Bây giờ có ai nói cô nghèo đâu. Là một cô nhi mà ở biệt thự rộng mênh mông, đi xe cũng xịn.

Nhưng ai đâu biết rằng căn nhà lớn như thế tuy mang tên cô, nhưng không phải là tiền của cô mua.

Tử Đăng không quen sử dụng tiền của người khác, nếu không rơi vào hoàn cảnh bất buộc.

Tuy số phận không được ưu đãi như những người bạn đồng trang lứa khác, nhưng Tử Đăng không oán ghét cuộc đời, chán ghét số phận. Trái lại, cô rất yêu đời và yêu cuộc sống. Xã hội đã cho cô làm người và chấp nhận cô, cho nên cô phải sống sao xứng đáng cho cuộc đời làm người của mình.

Nhìn về quá khứ để làm gì? Tại sao ta không nắm bắt tương lai để mà vươn tới?

Đã vẽ ra hướng đi cho mình, nên Tử Đăng rất tự tin mà bước. Cho nên sáng nay, cô dậy thật sớm để chuẩn bị cho buổi phỏng vấn ở Công ty Kiến trúc Thái Nguyên rất OK.

Cho xe chậm lại ở một ngã tư không đèn đỏ, Tử Đăng xi-nhan rẽ phải đúng luật. Nhưng thật bất ngờ, một chiếc xe hơi màu trắng sữa vượt lên, ép sát vào lề làm Tử Đăng giật mình, đạp thắng gấp và té nhào.

Người gây tai nạn chẳng thêm bận tâm đến đã cho xe chạy luôn.

Tử Đăng lồm cồm ngồi dậy sau một cú ngã đau. Cô tức giận:

– Quỷ tha ma bắt các người đi. Chạy xe gì kỳ vậy?

Khom người dựng chiếc xe, thấy nó bị trầy một bên búng, Tử Đăng xuýt xoa và tiếc rẻ. Chiếc xe mới mua của mình... cẩn thận như thế mà cũng bị trầy. Đúng là sáng ra đường không coi ngày.

Mãi tiếc chiếc xe, Tử Đăng không hay cườm tay mình đã rướm máu. Đến khi nghe ran rít cô mới giật mình.

– Ôi! Làm thế nào đây?

Nhiều người qua đường nhìn Tử Đăng thấy tội tội. Còn Tử Đăng mím chặt môi để đè nén cơn tức giận đang trào lên. Niềm tin trong giờ phỏng vấn như bay vèo đi đâu mất, còn lại trong Tử Đăng là một cái đầu đón và giận dữ.

Nhưng chẳng lẽ đứng mãi ở đây? Tử Đăng cà nhắc leo lên xe. Cô rồ máy phóng đi trước bao cặp mắt ngơ ngác.

Lần này thì Tử Đăng chạy thật nhanh. Khi Tử Đăng dừng xe trước cổng Công ty Kiến trúc Thái Nguyên thì đã lố năm phút so với thời gian đã ghi trong thư mời phỏng vấn.

Chẳng lo lắng, Tử Đăng trình giấy mời với bảo vệ rồi ung dung dẫn xe vào sân. Phen này có tuyển hay không tuyển, cô cũng không còn chút hứng thú nào.

Bây giờ Tử Đăng mới có cảm nhận toàn thân ê ẩm vì cú té lúc nãy.

Nhìn cô, có mấy người đến thân mật hỏi:

– Chị là nhân viên của công ty Thái Nguyên hả?

Thì ra họ là những người đi phỏng vấn như cô... Không sao, có trò để chơi rồi. Tử Đăng gật đầu:

– Vâng.

Chỉ chờ có thể, họ xúm lại quanh cô:

– Chị làm bên bộ phận nào vậy?

– Tôi là kiến trúc sư.

– Ô...

Họ bắt đầu hỏi:

– Chị ơi! Phỏng vấn có khó lắm không?

– Chỉ cần mọi người tự tin là được rồi.

– Nhưng nghe nói là giám đốc tuyển khó lắm.

– Các người đã gặp giám đốc công ty rồi sao?

Họ lắc đầu:

– Chưa.

– Thế sao mọi người lo lắng? Giám đốc khó nhưng chưa chắc tuyển khó đâu.

– Tôi có nhờ bạn hai năm trước cũng nộp đơn xin vào đâu phỏng vấn, nhưng rút.

– Tại sao rút?

– Giám đốc công ty Thái Nguyên là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, nhưng rất tài giỏi. Nên khi đối diện với ông ta, nó không biết trả lời sao, đành chịu rút.

– Vậy là phải rồi. Quan tâm đến hình thức của người ta làm gì.

Một người khác xen vào:

– Nghe nói ông ta có vợ nhưng đã chia tay rồi.

– Thế à?

Mọi người ngạc nhiên:

– Chị là nhân viên công ty, sao không biết gì về giám đốc của mình hết vậy?

Tử Đăng giả lả:

– Tôi mới được tuyển về đây thôi.

– Chuyện chia tay của hai người không âm ỉ lắm nên không khuấy động giới báo chí. Nếu không, với địa vị của ông ta, không tránh khỏi lên báo.

Tử Đăng nghe mà nhớ từng lời từng chữ. Ái chà! Thành tích của giám đốc công ty này không tệ đâu. Cô cũng muốn gặp mặt ông ta để xem ông ta có như mọi người nói không?

Rồi họ lao xao:

– Đến giờ phỏng vấn rồi. Chúng tôi đi đây. Chào chị nhé!

– Chúc thành công!

Tử Đăng cũng rảo bước theo sau họ. Điểm đến là phòng họp ở lầu hai.

Xa xa, đập vào ánh mắt của Tử Đăng là khoảng mười chàng trai, độ hơn năm cô gái đang ngồi chờ đợi ở hàng ghế ngoài.

Tử Đăng không muốn đến gần, cô chỉ chọn một nơi an toàn để ngồi và quan sát.

Cửa phòng họp bật mở, phía trong có một cô gái bước ra. Giọng cô rất rõ:

– Bắt đầu giờ phỏng vấn. Tôi đọc đến tên người nào thì người đó cứ lần lượt vào bên trong. Chính giám đốc chúng tôi sẽ tiếp các vị. Xin mời cô Phan Thị Mỹ Linh...

Cô gái Mỹ Linh vừa được gọi, yểu chuyển lách người sau cánh cửa.

Thoáng nhìn, Tử Đăng thấy cô gái này không phải tệ. Nhưng để xem đã... Giám đốc tuyển người được việc hay tuyển hoa làm cảnh đây? Vì đa số những người chờ đợi phỏng vấn cũng thuộc hàng giai nhân.

Không đầy năm phút sau, Mỹ Linh trở ra, khuôn mặt đầy căng thẳng. Có một vài người hỏi câu gì đó, nhưng cô đều lắc đầu.

- Xin mời Phạm Anh Toàn...
- Xin mời Châu Ngọc Đoan Trang...
- Xin mời...
- Xin mời...

Tất cả khi trở ra đều cùng có một gương mặt như nhau. Xem ra vị giám đốc này không đơn giản rồi. Trong mười lăm người ở đây, không biết có tuyển được người nào không?

Tử Đăng thở dài. Chẳng lẽ cô có cùng một số phận như họ?

Cô gái đọc tên chợt nói:

- Còn lại ba người, xin vui lòng chờ tôi một chút.

Và cánh cửa phòng đóng lại sau lưng cô.

- Anh Nguyên! Thế nào rồi? Có chọn được cho bộ phận nào của công ty không?

- Tuyển cho chi nhánh quảng cáo thì có, nhưng kiến trúc sư, anh vẫn chưa tìm được một ai vừa ý để hợp tác.

- Lần phỏng vấn này không được thì chúng ta tiếp tục đăng tuyển nhân viên.

- Như thế thì mất thời gian lắm. Em cũng biết công ty chúng ta đang nhận nhiều hợp đồng.

- Anh gọi Vũ Tuấn và Nhất Trung về giúp anh đi. Tạm thời, điều Bình An về bên công ty quảng cáo.

Bình Nguyên lắc đầu:

- Cả hai bên đều có rất nhiều hợp đồng, Ngọc Hương ạ. Bây giờ anh không thể bắt ai và điều ai. Họ đang chịu áp lực công việc đấy.

- Vậy... anh tuyển nhân viên mới cũng đâu giúp gì được cho anh trong lúc này?

- Hy vọng anh hướng dẫn họ được.

Bình Nguyên bóp trán:

- Bên ngoài còn bao nhiêu người nữa?
- Dạ, ba người.

– Em cho tiếp tục đi!

Ngọc Hương ngập ngừng:

– Anh có cần nghỉ ngơi không?

– Không cần đâu.

Ngọc Hương ra ngoài, cô tiếp tục gọi tên hai người vào phỏng vấn.

Lần này khi trở ra, trên khuôn mặt họ phấn chấn, đôi mắt ánh lên một tia hy vọng.

Tử Đăng lâm nhâm:

– Khả quan rồi!

– Người cuối cùng: cô Du Tử Đăng.

Tử Đăng đứng dậy, dù ở chân hơi nhói đau nhưng cô vẫn tự tin trước những bước chân vững vàng.

Đến gần chỗ Ngọc Hương đứng, Tử Đăng gật đầu chào theo cách xã giao, rồi cô mới đẩy cửa lách vào trong.

Phía sau cái bàn họp dài là người đàn ông với khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng.

Nhác thấy bóng Tử Đăng, ông ta cất giọng uy quyền:

– Ngồi đi!

Tử Đăng kéo ghế ngồi đối diện với người đàn ông phỏng vấn và cũng chính là giám đốc Công ty Kiến trúc Thái Nguyên.

Ông ta ngẩng lên và Tử Đăng cũng bất ngờ:

– Cô...

– Sao lại là ông?

Bình Nguyên gọi tên cô gái:

– Tử Đăng!

– Ông là giám đốc Công ty Kiến trúc Thái Nguyên à?

– Có gì làm cô ngạc nhiên ư?

Tử Đăng không trả lời, cô đẩy ghế đứng dậy:

– Xin lỗi, tôi không nên đến đây.

Bình Nguyên ngăn lại:

– Cô khoan đi đã! Tôi chưa bắt đầu cuộc phỏng vấn mà.

– Tôi nghĩ không cần thiết đâu.

– Tại sao vậy? Không phải cô đã nộp hồ sơ và muốn được tuyển trong buổi phỏng vấn này sao?

– Thú thật, tôi đã từng có suy nghĩ đó. Nhưng...

Bình Nguyên cắt ngang:

– Khi biết tôi là giám đốc công ty thì cô không còn hứng thú nữa chứ gì? Tử Đăng! Tôi có thể biết lý do không?

Tử Đăng im lặng. Tìm đâu ra một lý do khi cô muốn từ chối cuộc phỏng vấn này đây? Chẳng lẽ nói là “Tôi không thích gặp mặt ông”?

Tử Đăng thấy lần này cô đã thua An Tâm rồi.

Tuy chưa bắt đầu điều tra, nhưng cái ghế Bình Nguyên đang ngồi đã cho cô biết: anh có một vị trí địa vị trong xã hội.

Bình Nguyên hăng giọng:

– Tôi không biết tôi đã làm điều gì cho cô phật lòng. Nhưng cô có thể gạt bỏ cái tôi của mình để nghĩ xa hơn về cái chúng ta không? Tử Đăng! Tôi tin rằng cô hiểu những gì cô đang làm.

Tử Đăng gật đầu:

– Đúng. Tôi biết tôi đang làm gì.

– Thế cô nộp hồ sơ vào đây, tôi chưa phỏng vấn cũng chưa biết cô có đủ điều kiện tuyển chọn hay không, sao cô vội vã bỏ đi?

– Tôi...

Bình Nguyên nhấn mạnh:

– Công ty của chúng tôi không chấp nhận những người không có kiên nhẫn, tính cầu tiến. Càng không thể dung túng những người nặng về tình cảm cá nhân, không phân biệt rõ ràng vấn đề.

Anh khoát tay:

– Tôi nói xong rồi đó. Nếu cô không thích thì tôi không ép cô đâu.

Bình Nguyên xếp bìa sơ mi lại. Anh có ý dừng cuộc phỏng vấn ở đây.

Tử Đăng cũng đâu thua gì anh. Cô ngang nhiên bước ngang mặt Bình Nguyên không một lời chào hỏi:

– Hừ! Bộ ông tưởng tôi muốn vào công ty ông lắm sao? Không có Thái Nguyên thì vẫn có nhiều công ty khác mà. Ngày mai, tôi sẽ nộp hồ sơ và sẽ được tuyển cho ông thấy.

Bình Nguyên lắc đầu ngán ngẩm. Đúng là tính tình của Tử Đăng ngang như cua. Nhưng công ty không có được cô quả là một mất mát.

Anh đã từng xem qua băng phát họa của Tử Đằng. Quả thật, cô đúng là người mà công ty anh đang mong đợi. Nhưng làm cách nào để cho cô chấp nhận cuộc phỏng vấn tuyển chọn đây?

Bình Nguyên bóp trán suy nghĩ. Anh chưa tìm được một kế hoạch hoàn hảo nào cho mình cả.

Nhưng tại sao anh lại nhất quyết chọn Tử Đằng? Chẳng lẽ như Vũ Tuấn nói: “Anh đang muốn đeo đuổi” ư?

Sự mạnh mẽ cứng rắn tự tin, cộng với bề dày thành tích của Tử Đằng đã làm cho Bình Nguyên châm cô.

Ban đầu, khi nghe đến, anh thật thú vị với cái tên Tử Đằng.

Tử Đằng là tên một loài hoa, màu tím tím, thân dây, sống quần quanh những cây lớn. Nó mảnh khảnh và yếu ớt. Chỉ cần một luồng gió mạnh thổi qua thì nó sẽ rụng tả tơi.

Tuy chưa một lần ngồi với nhau trong tình bạn, nhưng Bình Nguyên có thể cảm nhận được: Tử Đằng đang cố gắng phấn đấu cho cuộc đời hôm nay và ngày mai. Cô không cam lòng chấp nhận số phận hiện tại. Cô muốn thay đổi nó bằng cách nhìn của cô và suy nghĩ của người khác.

Có thể Bình Nguyên nể phục Tử Đằng ở chính con người cô, cho nên anh đặc biệt chú ý. Còn vấn đề khác anh chưa dám khẳng định, bởi anh sợ mình không còn đủ tư cách.

Có tiếng gõ cửa, rồi Ngọc Hương lách người vào:

– Sao hả anh Nguyên? Người cuối cùng được chứ? Em thấy cô ta có khả năng đấy.

– Em nói không sai, cô ta có rất nhiều khả năng để giúp anh.

– Thế anh có chọn cô ta không?

Bình Nguyên lắc đầu:

– Tử Đằng có chịu phỏng vấn đâu.

– Tại sao vậy?

– Anh không biết.

– Công ty mình, người nào cũng muốn được chọn, còn cô ta thì ngược lại. Có phải cô ta rất giỏi nên cô ta hách không?

– Tử Đằng không phải là loại người đó.

Ngọc Hương nhíu mày:

– Tử Đằng! Nghe cách gọi của anh, hình như anh quen biết cô ấy?

– Anh biết cô ấy chứ nói quen thì không đúng. Tử Đăng xuất thân từ nhà tình thương do anh và một số người bạn nước ngoài bảo trợ.

– Ô! Thì ra cô ấy là một cô nhi. Hèn gì không tiếp nhận cuộc phỏng vấn của anh.

– Em đừng nghĩ sai. Anh biết Tử Đăng hôm xơ Tâm qua đời. Lúc đó, cô ấy mới từ ở nước ngoài về. Tính cách cô ấy không giống như những người con gái khác, nên anh đặc biệt chú ý. Tử Đăng không tiếp nhận cuộc phỏng vấn chắc là có lý do khác.

Bình Nguyên đẩy hồ sơ của Tử Đăng về phía Ngọc Hương.

– Em xem đi!

Ngọc Hương mở ra. Cô chú ý đến từ sơ yếu lý lịch trích ngang và một số văn bằng kèm theo.

“Du Tử Đăng, sinh ngày...”

Quê quán : Tp. Hồ Chí Minh... ”

Còn tên cha mẹ thì bỏ trống...

Ngọc Hương hơi sững người :

– Tử Đăng tốt nghiệp Đại học Kiến trúc ở Mỹ ư ?

– Đúng đó! Bản phác thảo kèm theo làm anh vô cùng hài lòng.

– Em không ngờ Tử Đăng giỏi đến như thế. Vậy anh tính sao?

Bình Nguyên uể oải:

– Còn tính sao nữa. Không có được cô ấy thì thôi. Nhưng mà vượt cô ấy cũng tiếc lắm. Tài năng như Tử Đăng, anh tin cô ấy sẽ thành công.

– Anh bỏ cuộc thật ư?

– Cái này không phải là bỏ cuộc, mà anh không thể ép người ta nếu như người ta không thích.

Ngọc Hương đề nghị:

– Hay là để em nói chuyện với cô ấy.

– Đừng làm vậy Ngọc Hương!

– Nhưng...

– Chúng ta sẽ tiếp tục tuyển chọn thôi. Bây giờ em đi làm việc của mình đi.

– Vâng.

Ngọc Hương rời khỏi phòng họp, trong cô có một cảm giác là giám đốc của mình không chỉ cần ở Du Tử Đăng một tài năng, mà còn một thứ tình cảm gì đó chưa phân biệt được. Có thể vậy.

Ngọc Hương phải làm gì đây? Giám đốc ơi là giám đốc! Tôi thấy con tim anh bắt đầu bắn khoăn rồi đó. Vậy cũng tốt, ít ra anh sẽ không lạnh lùng đơn độc.

Khi Tử Đăng xuống đến sân, cô vừa chuẩn bị băng qua khoảng sân rộng để đến chỗ lấy xe thì gặp ngay Thái Hà.

– Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Nhìn thấy khuôn mặt căng căng của Thái Hà, thì mọi suy nghĩ băn khoăn trong lòng bây giờ đều tiêu tan. Nhưng Tử Đăng cũng đâu có ngán, cô ngẩng cao đầu mà đối diện.

Gặp Tử Đăng ở Công ty Kiến trúc Thái Nguyên, Thái Hà không khỏi ngạc nhiên:

– Ủa! Cô làm gì ở đây?

Đang khó chịu trong lòng, lại nghe cách nói chuyện bẽ trên của Thái Hà, Tử Đăng khiêu khích:

– Tôi làm gì ở đây đâu can hệ gì đến chị. Bộ chị tưởng có một mình chị vào đây được hay sao?

– Cô... Thế cô vào đây làm gì?

– Làm gì à? Chị nghĩ xem. Nếu nghĩ không ra thì cứ đi hỏi Bình Nguyên ấy.

Tử Đăng thản nhiên bước qua. Thái Hà tức tối hét lên:

– Cô đứng lại đó!

Tử Đăng để ngón tay lên miệng:

– Suyt! Đang trong giờ làm việc, chị la lớn như thế, nếu để mọi người nghe thấy thì mọi người sẽ tò mò. Lúc đó, họ cười tôi hay cười chị đây nhỉ?

Thái Hà mím môi:

– Cô giỏi lắm!

– Ô! Tôi không dám nhận lời khen của chị đâu.

– Cô có quan hệ như thế nào với Bình Nguyên?

– Chị hỏi thế là có ý gì đây?

– Trả lời câu hỏi của tôi đi!

Tử Đăng so vai:

– Quan hệ như thế nào à? Tôi không thể trả lời chị được. Mà tôi cũng không cần thiết để trả lời chị.

– Được lắm...

Thái Hà khoanh tay đi vòng quanh Tử Đăng:

– Cô không trả lời, tôi cũng có thể biết được cô đến đây là vì buổi phỏng vấn tuyển nhân viên hôm nay, có đúng không? Sao hả, Bình Nguyên tuyển chọn cô hay không tuyển chọn cô?

Tử Đăng hất mặt:

– Chị muốn biết để làm gì?

– Xem tôi có đánh giá sai không. Tôi đã từng nói với anh ấy, cô chỉ được cái bướng bỉnh chứ chẳng làm được tích sự gì đâu. Không sai chứ, Tử Đăng? Nhìn điệu bộ của cô, tôi nghĩ cô đã không thể là thành viên của Công ty Kiến trúc Thái Nguyên.

– Vậy ư!

Tử Đăng không hề nao núng trước những lời khiêu khích của Thái Hà. Cô cười:

– Rất tiếc, những điều chị nói đều ngược lại hết, Thái Hà ạ. Không phải Bình Nguyên không tuyển chọn tôi, mà tôi không chấp nhận cuộc phỏng vấn của ông ta. Tôi không có dự định vào Thái Nguyên làm việc.

– Vậy sao cô đến đây?

– Tò mò đó. Nhưng bây giờ thì tôi lại nghĩ khác rồi.

– Cô nghĩ gì?

– Đột nhiên tôi đổi ý, muốn vào Thái Nguyên làm việc. Chị thấy thế nào? Có ủng hộ tôi không?

– Cô định giở trò gì?

– Không giở trò gì hết. Chỉ thích thế thôi.

Tử Đăng nhìn đồng hồ trên tay:

– Hết giờ làm việc rồi, tôi không tiện trở lên. Nếu cô có lên trên ấy gặp Bình Nguyên, thì chúc hai người có một buổi trưa vui vẻ. Xin chào!

Thái Hà nhìn theo Tử Đăng cảm tức. Hừ! Mi chỉ là một cô nhi thôi mà. Muốn đấu với ta à? Không dễ đâu. Dù sao đi nữa, ta cũng nhất định không để cho mi toại nguyện. Hãy chờ đấy, Tử Đăng ạ!

Thái Hà nện gót giày trên hành lang. Bước chân của cô nặng nề tức tối...